De underjordiske på Bornholm

Havfruen, Bonaveddes mor

Tekst af: Ane Cecilie Mogensen

Havet er diset og stille. Stille som før stormen. Men med et bryder en perlende plasken havoverfladen. Havfruens hår glinser af dryppende vand, slimet tang og muslingeskaller.

Hun kigger ind på stranden og ser en bonde, der går og kaster tang fra strandkanten op på sin vogn. Sjask, slask. Bonden er tung om hjertet. Han forbander sine ulykkelige omstændigheder, kigger ud over havet og drager et længslens suk. Hvis bare han kunne skænke sin hustru en søn. I det samme ser han havfruen svømme i land ved sin side, og det gibber i ham, da hun taler til ham. Med sin bløde, melodiske stemme fortæller hun ham, at hun kan give ham det, han ønsker sig. Men først skal han binde hende til noget jordisk, og derefter skal han tage hende, siger hun. Bonden bliver befippet, men gør som havfruen siger. Han binder hende til det ene vognhjul med et slidt reb.

Et år svinder, og bonden begiver sig igen ned på stranden til havfruen. Hun giver ham et lille, kraftfuldt barn i armene. Det er hans søn. Bonden og hans kone giver barnet navnet Bonavedde. Halvt bonde, halvt vætte.

Bonavedde kan, grundet sit mødrene ophav og i modsætning til almindelige folk, se og høre de underjordiske. Til at begynde med betragter de ham som en af deres egne. Men frænde er som bekendt frænde værst. Bonavedde og de underjordiske ender med at ligge i evindelig strid med hinanden. Begge parter er drillesyge og hævngerrige, men Bonavedde er tilmed ondskabsfuld og altid de underjordiske overlegen. Han snyder, narrer og bedrager dem, bl.a. til at kastrere en af deres egne.

Motivet på frimærket er skabt af den bornholmske papirklipper Ane Cecilie Mogensen.

